

Lynsay Sands

Uhryznutie lásky

SÉRIA ARGENTEAU
2. diel

Lynsay Sands

Uhryznutie lásky

séria Argeneau
2. diel

Lynsay Sands
Love Bites

Copyright © 2004 by Lynsay Sands
Translation © 2025 by Lívia Černická
Cover design © 2025 by Anna Golianová
Cover illustrations © 2025 by Shutterstock
Slovak edition © 2025 by D.Orys, s.r.o.

D.Orys, s.r.o.
Malokrasňanská 12
831 54 Bratislava
www.dorys.sk
dorys@dorys.sk

ISBN 978-80-89929-53-5 (print)
ISBN 978-80-89929-54-2 (pdf)
ISBN 978-80-89929-55-9 (epub)
ISBN 978-80-89929-56-6 (mobi)

Prológ

Pudge sa uprene díval cez ďalekohľad svojej pušky. Nebola to len taká hocijaká zbraň. Bola to Tac Ops Tango 51, špičková taktická ostreľovacia puška. Vážila 4,8 kilogramu, dlhá bola presne 1 125 milimetrov a výrobca garantoval presnosť 0,25 MOA. Pažba pušky mala pološiroký bobrí chvost.

Pudge si prestal v mysli opakovať opis z katalógu Tac Ops a znova sa zadíval cez puškohľad. Nevedel presne, čo je to ten bobrí chvost, ale keď si to čítal, znelo to takmer sexi. Pološiroký bobrí chvost. Bobrí chvost. Bobor. Chvost. Celý opis tej zbrane znel sexi, napríklad rukoväť mala „dvojité vypukliny“. Nevedel síce, čo to je, ale hneď si predstavil prsia.

Hej. Držal bobrí chvost a dve vypukliny. Cítil sa ako ťažký frajer.

Nečakané zatrúbenie klaksóna ho tak zaskočilo, že mu frajerská puška takmer vypadla z rúk. Pudge si ju privinul k hrudi a zamračil sa na tmavú ulicu pod sebou. Strechu tejto budovy si vybral, pretože sa mohol z vtácej perspektívy dívať na parkovisko cez ulicu. Nezišlo mu na um, že tu bude nechránený a bude tu zima ako na Aljaške. Ak sa Etienne nepoponáhľa, zmrzne tu na kosť.

Táto vyhládka ho rozladila. Ako dlho tam ten kretén ešte bude? Už bolo po polnoci. Bolo to...

„Dofrasa!“ Špáradlo, ktoré prežúval, mu takmer vypadlo spomedzi pier, keď muž, na ktorého čakal, zrazu vyšiel z budovy a zamieril k parkovisku. Etienne Argeneau. A bol sám.

Pudge stuhol, potom sa prikrčil a zaujal streleckú pozíciu. Pozrel sa cez puškohľad – muža mal v hľadáčku –, a na chvíľu zaváhal. Uvedomil si, že má zrýchlený dych. Dýchal, akoby odbehol celé kilometre, a napriek chladu sa poriadne potil. Norman Pudge Renberger sa chystal zabiť muža. A nie hocijakého muža. Jeho. Etienne Argeneau. Nepriateľa.

„Bastard,“ zamrmlal si Pudge a lenivo sa usmial, keď jeho laserový zameriavač našiel hrud' muža na ulici. Keď stlačil spúšť, neozval sa žiaden tresk. Svoju Tango 51 vybavil tlmičom Tac Ops 30. Tlmič. Vzduchom sa nieslo iba tichučky pfft. Keby necítil spätný náraz, neveril by, že vystrelil.

Pudge sa opäť rýchlo sústredil na Etienna a zažmúril cez puškohľad. Druhý muž zastal a díval sa na svoju hrud'. Zasiahol ho, alebo nie? Pudge sa chvíľu obával, že netrafil. Potom zbadal, že vpredu na mužovej košeli presakuje krv.

Pudge sledoval, ako Etienne Argeneau zdvihol hlavu. Jeho strieborné oči sa zadívali na miesto na streche, kde stál. Potom strieborné svetlo v očiach upíra pohaslo a muž spadol tvárou na chodník.

„Áno,“ vydýchol Pudge a na perách sa mu rozlial roztrasený úsmev. Neohrabane začal rozoberať pušku a snažil sa ignorovať záchvevy svalov, keď vkladal jednotlivé kusy späť do púzdra. Jeho sexi Tango 51 s bobrím chvostom a dvoma vypuklinami stála takmer päťtisíc dolárov. Stála však za každý cent.

Každý jeden cent.

Prvá kapitola

„Hej, Rach, idem si po kávu. Prinesiem ti niečo?“

Rachel Garrettová sa po Tonyho otázke narovnala a chrptom ruky v rukavici si utrela čelo. Len čo prišla pred dvoma hodinami do práce, začali sa u nej striedať zimnica s horúčkou. Práve bola vo fáze horúčky. Cítila, ako jej po chrbte a po tvári stekajú štiplavé jarčeky potu. Mala pocit, akoby odbehla maratón. Očividne ju obchádzalo niečo škaredé.

Pohl'adom zablúdila k hodinám na stene. Bola takmer jedna. Mala dve hodiny za sebou a šesť pred sebou.

Rachel zastonala. Ešte šesť hodín. Bolo jej jasné, že pri tempe, akým na ňu chrípka dolieha, vydrží sotva polovicu času, ktorý ju ešte čakal.

„Hej! Rach, cítiš sa dobre? Vyzeráš príšerne.“

Rachel sa uškrnula nad výberom slov svojho asistenta, keď k nej prišiel a položil jej dlaň na čelo. Muži dokážu byť takí taktní.

„Si studená, spotená.“ Skúmavo si ju premeral a spýtal sa: „Horúčka a zimnica?“

„Som v poriadku.“ V rozpakoch mu podráždene odtiahla ruku, potom siahla do vrecka, aby pohl'adala nejaké drobné a odpovedala na jeho prvú otázku: „Mohol by si mi priniesť džús alebo niečo také, prosím?“

„Ach, jasné. Si v poriadku?“

Rachel sa zarazila, otázku vyslovil tak sucho, že si okamžite uvedomila, že síce odsunula plášť a vsunula ruku do vrecka nohavíc, ale mala ju stále v zakrvavenej gumenej rukavici. Skvelé.

„Možno by si mala...“

„Som v poriadku,“ prerušila ho. „Budem v poriadku. Chod' už.“

Tony zaváhal, ale napokon pokrčil plecami. „Dobre, ale možno by si si mala sadnúť, kým sa vrátim.“

Rachel jeho návrh ignorovala a keď vyšiel z miestnosti, obrátila sa späť k svojej mŕtvoľe. Tony bol milý chlap. Možno trochu čudný. Napríklad neustále rozprával ako nejaký frajer z Bronxu, ale narodil sa a vyrastal v Toronte, ktoré nikdy neopustil. A nebol Talian. Vlastne sa ani nevolal Tony.

Pri narodení dostal meno Teodozjusz Schweinberger. Chápala, že si zmenil meno na Tony, ale nechápala, ako prišiel k tomu strašnému taliansko-bronxskému prízvuku.

„Pozor, prichádzame!“

Rachel sa znova vystrela a pozrela k otvoreným dverám do hlavnej miestnosti márnice. Odložila skalpel, z pravej ruky si stiahla gumenú rukavicu a vyšla v ústrety prichádzajúcim mužom, ktorí pred sebou tlačili vozík. Dale a Fred. Milí chlapci. Záchranári, ktorých vídala len zriedka. Svojich klientov totiž spravidla privádzali do nemocnice ešte živých. Niektorí pacienti po príchode síce zomreli, ale zvyčajne sa to stalo až po tom, čo boli títo dvaja preč, takže povinnosť priviezt' pacienta sem dolu pripadla niekomu inému. Tento musel zomrieť pri prevoze, keď ho odprevadili až sem.

„Ahoj, Rachel! Vyzeráš... dobre.“

Prešla cez miestnosť, aby sa k nim pripojila a zdvorilo odignorovala Dalovo váhanie pred slovom dobre. Tony jej dal jasne najavo, že začína vyzerat' tak zle, ako sa cíti. „Čo to tu máme?“

Dale jej podal podložku s papiermi. „Strelná rana. Pred odchodom z miesta činu sa mi zdalo, že cítim pulz, ale možno sme sa mýlili. Pre záznam: zomrel pri prevoze. Doktor Westin ho vyhlásil za mŕtveho, keď sme sem prišli, tak nás požiadal, aby sme ho rovno odviezli dolu. Budú chcieť pitvu, vytiahnuť guľku, a tak ďalej.“

„Hm.“ Rachel sa prestala prehrabávať v papieroch a odišla na druhý koniec miestnosti po vozík zo špeciálnej nehrdzavejúcej ocele, ktorý používali na pitvy. Prisunula ho až k vozíku záchranárov. „Môžete ho preložiť, kým podpíšem prevzatie?“

„Iste.“

„Ďakujem.“ Nechala ich a prešla k stolu v rohu miestnosti, aby si pohľadala pero. Podpísala potrebné doklady a vrátila sa k nim práve vo chvíli, keď telo presunuli na pitevný stôl. Plachta, ktorá ho zakrývala po ceste po nemocnici, teraz chýbala. Rachel sa bez slova zahľadela na najnovší prírastok márnice.

Bol to pekný muž, ani nie tridsaťročný, špinavé blond vlasy. Prezerala si jeho bledé, akoby vytesané črty a želala si, aby ho videla v čase, keď bol živý. Aby vedela, ako vyzerá, keď má otvorené oči. Rachel si len zriedkavo predstavovala, že jej pacienti boli živými a dýchajúcimi bytosťami. Nedokázala by robiť svoju prácu, ak by premýšľala nad tým, že telá, s ktorými pracuje, boli matkami, bratmi, sestrami, dedami... Ale na toto telo sa nevedela dívať tak nezúčastnene. Predstavovala si ho, ako sa usmieva, celého rozosmiateho, so striebornými očami, aké ešte nikdy nevidela.

„Rachel?“

Zmätené zažmurkala a pozrela na Dala. Trocha ju zaskočilo, že zrazu sedí, preto sa rozhládla okolo seba. Záchranári k nej očividne prisunuli stoličku na kolieskach a posadili ju. Obaja nad ňou stáli a tvárili sa ustarane.

„Myslím, že si skoro omdlela,“ vysvetľoval jej Dale. „Kývala si sa zo strany na stranu a bola si úplne bledá. Ako sa cítiš?“

„Ach,“ rozpačito sa usmiala a mávla rukou. „Som v poriadku. Naozaj. Myslím, že na mňa niečo lezie. Mám zimnicu a potom horúčku,“ pokrčila plecami.

Dale jej položil chrbát ruky na čelo a zamračil sa. „Horíš. Asi by si mala ísť domov.“

Rachel cítila, ako jej horí tvár. Znepokojilo ju to. Dúfala, že rýchlosť a sila, akou ju choroba zasiahla, nebude predzvesťou, aké zlé to bude. A ak to bude zlé, dúfala, že tak rýchlo, ako choroba prišla, aj odíde. Neznášala byť chorá.

„Rachel?“

„Hm?“ pozrela sa na znepokojené tváre záchranárov. „Ach, áno. Prepáčte. Máte pravdu, asi pôjdem domov skôr, ale ešte počkám na Tonyho. Už som podpísala papiere,“ ešte raz prelistovala dokumenty, vybrala tie, ktoré zostanú v márnici a zvyšok spolu s podložkou im vrátila. Dale ich vzal a vymenil si s Fredom neistý pohľad. Zdalo sa, že sa im nechce nechať ju samu.

„Som v poriadku, naozaj,“ ubezpečila ich. „Tony len išiel kúpiť niečo na pitie. O chvíľu sa vráti. Pokojne choďte.“

„Dobre,“ Dalov hlas znel neochotne. „Len nám urob láskavosť a drž svoj zadok na tej stoličke, kým sa Tony nevráti, dobre? Ak omdlieš a udrieš si hlavu...“

Rachel prikývla. „Jasné, a vy dvaja môžete ísť. Kým sa Tony vráti, oddýchnem si.“

Nezdalo sa, že by Dale uveril, že dodrží, čo im práve sľúbila, ale nemal veľmi na výber. Nasledoval Freda k dverám. „Okej, tak my teda ideme.“

„Uvidíme sa neskôr,“ dodal Fred.

Rachel sledovala, ako odchádzajú a ešte chvíľu pokojne sedela, ako sľúbila. Netrvalo však dlho a začala byť netrpezlivá. Nebola zvyknutá len tak vysedávať. Pohľadom zavadila o vozík s telom. Obeť streľby. Bolo to dosť zriedkavé. Znamenalo to, že niekde tam vonku pobehuje strelec. A tiež to znamenalo, že tento muž je jej prioritným klientom. Polícia bude chcieť guľku na forenzné testovanie, aby mohli určiť, z akej zbrane sa strieľalo a, dúfajme, že aj chytiť vraha, ak ho ešte nemajú. A keby ho aj mali, guľku budú potrebovať, aby dokázali, že je to ten správny človek. Takže keď sa vráti Tony, nepôjde domov. Aspoň nie dovtedy, kým nevyberie guľku z tohto muža, aby ju poslala forenznému oddeleniu. Na pitvu bude čas aj ráno, ale guľku musí vybrať. V noci bola hlavnou koronerkou ona, takže to bola jej práca.

Vystrela ramená, vstala a prešla k stolu, aby si prezrela svojho najnovšieho zákazníka. „Vybral si si fakt dobrú noc, aby si sa nechal zastreliť, priateľko.“

Pohľadom mu skĺzla po tvári. Bol skutočne atraktívny. Škoda, že je mŕtvy. Na druhej strane, vždy sa jej zdalo, že je škoda, keď ľudia zomierali. Mykla plecami, aby odohnala takéto myšlienky, schmatla podnos na kolieskach s nástrojmi, ktoré bude potrebovať, a dotlačila ho k ocelovému stolu, na ktorom ležal jej najnovší klient. Kým sa pustila do práce, ešte raz si ho prezrela. Zdravotníci mužovi roztrhli košeľu a potom mu ju len tak prehodili cez hrud'. Ešte stále bol oblečený v značkovom a poriadne drahom obleku na mieru.

„Pekné handry. Evidentne si muž s dobrým vkusom a prostriedkami,“ komentovala a obdivovala strih obleku, ale aj telo v ňom. „Žiaľ, ten oblek musí preč.“

Vzala nožnice a rýchlo rozstrihla sako aj košeľu. Keď látka spadla, zastavila sa, aby si obzrela, čo odhalila. Normálne by Rachel prešla k nohaviciam a spodnej bielizni – ak by teda nejakú mal –, ale horúčka ju oslabila. Ruky mala ako z gumy a prsty sa jej triasli. Rozhodla sa, že zmena rutiny v tejto chvíli nikomu neublíži, preto začne hneď so zaznamenávaním nálezu na hornej časti tela. Až potom príde na rad zvyšok. To už bude pri troche šťastia Tony späť a pomôže jej.

Odložila nožnice, natiahla sa a nasmerovala svetlo a mikrofón priamo na hrud' muža. Zapla nahrávanie.

„Subjekt je... Ach, dokelu!“ Rachel vypla mikrofón a schmatla papiere, ktoré tam nechali Dale a Fred. Rýchlo hľadala meno. Zamračila sa, keď zistila, že žiadne meno v papieroch nie je. Bol to *John Doe*. Dobre oblečený, ale bez mena. Čo ju priviedlo k myšlienke, či práve toto nebolo dôvodom, prečo ho zastrelili.

Možno ho zastrelili a ukradli mu peňaženku.

Znova sa zadívala na muža. Zdalo sa jej, že je nehanebné zabiť človeka len pre niekoľko dolárov. *Čo je toto za bláznivý svet?* Rachel vrátila papiere na miesto a znova zapla mikrofón. „Doktorka Garrettová vyšetruje obeť streľby Johna Doea. John Doe je beloch, muž, vysoký približne 195 centimetrov,“ hádala, neskôr ho odmeria presne. „Ide o veľmi zdravého jedinca.“

Opäť vypla mikrofón a sústredila sa na telo. *Veľmi zdravý je slabý výraz*, pomyslela si, keď hľadala identifikačné znaky. John Doe bol stavaný ako atlét. Ploché brucho, široký hrudník a svalnaté ruky, ktoré ladili s jeho peknou tvárou. Ešte raz skontrolovala hrud' a potom znova. Preskúmala jednu ruku, potom druhú a o krok odstúpila. Žiadny identifikačný znak. Žiadne jazvy alebo znamienka. Nič, čo by sa dalo považovať za identifikačný znak tohto muža. Okrem strelnej rany v srdci bol úplne bez chybičky. Dokonca aj prsty mal bezchybné.

„Čudné,“ uvažovala nahlas. Zvyčajne nachádzala aspoň pár jaziev – po slepom čreve, drobné ranky na rukách. Vždy aspoň niečo. Ale tento muž bol

úplne bezchybný všade, kam sa pozrela. Ruky a prsty mal dokonalé. *Bol taký bohatý, že nič nerobil?* premýšľala a znova sa zamerala na jeho tvár. Klasický profil. Žiadne opálenie. Boháči bývali zvyčajne opálení zo slnečných miest, z ktorých práve prileteli. Alebo zo solária.

Rachel usúdila, že týmto planým uvažovaním iba stráca čas, potriasla hlavou a znova zapla mikrofón. „Subjekt nemá žiadne identifikačné znaky alebo jazvy na prednej hornej časti tela, s výnimkou čerstvej strelnej rany. Na prvý pohľad sa zdá, že smrť spôsobilo vykrvácanie po strelnej rane.“

Mikrofón nechala zapnutý, aj keď siahla po kliešťoch, ktoré potrebovala na vybratie guľky. Diktafón sa aktivoval iba zvukom, takže aj tak nahral iba to, čo povedala. Neskôr nahrávku použije pri písaní správy a nevhodné komentáre, ktoré sa netýkajú prípadu, vynechá.

Rachel opísala a odmerala veľkosť strelnej rany, jej umiestnenie na tele a potom sa pustila do práce. Do rany opatrne zasunula kliešte, jemne nimi pohybovala, aby si bola istá, že nasleduje cestu guľky a neprechádza cez nepoškodené tkanivo. O chvíľu dosiahla na strelu, zachytila ju a opatrne vytiahla von z tela.

Keď sa vystierala s guľkou zachytenou v kliešťoch, víťazoslávne si odfúkla. „Á-ha!“ Otočila sa k stolu s nástrojmi a podráždene sa zastavila, pretože si uvedomila, že na podnose nemá nádobu na guľku. Za normálnych okolností nič také nepotrebovala, takže jej ani na um nezišlo, aby si ju pripravila vopred. Streľby neboli v Toronte veľmi bežné, preto nádoby na guľky neboli na jej pracovnom stole štandardom. So šomraním nad vlastným nedostatkom predvídavosti prešla ku skrinkám so zásuvkami, aby nejakú pohľadala.

Kým hľadala, premýšľala, kde sa podel Tony. Päťminútová cesta po nápoje mu trvala nejako dlho. Mala podozrenie, že ho zdržala istá malá zdravotná sestra, ktorá pracovala na piatom poschodí. Tony sa do toho dievčaťa poriadne zabuchol. Poznal jej pracovný rozvrh ako vlastnú dlaň. Zvyčajne si organizoval prestávky podľa jej práce. Ak bola v kaviarni, keď tam prišiel, mohla sa Rachel spoľahnúť, že si svoju prestávku vyberá práve teraz. Rachel to neprekážalo, veď ak by išla domov, nemal nikoho, kto by ho počas noci zaskočil. Takže je vlastne dobre, že svoju prestávku využíva už teraz.

Rachel našla, čo hľadala, uložila guľku a odniesla ju na svoj stôl, aby pripravila identifikačný štítok. Nemohla si dovoliť, aby sa guľka stratila alebo sa niekde povalovala neoznačená. Samozrejme, štítky nevedela nájsť hneď na prvý raz a strávila niekoľko minút ich hľadaním. Potom tri pokazila, kým konečne štítok správne vyplnila. Bolo to neklamné znamenie, že dnes večer jej nie je dobre a rozhodnutie ísť domov je dobrý nápad. Bola perfekcionistka a tieto malé chyby ju frustrovali. Cítila sa trápne.

Nahnevaná na seba aj na to, že sa cíti taká slabá, prilepila štítok na nádobku, uhladila ho a potom sa zarazila, pretože kútikom oka zachytila pohyb.

Otočila stoličku tak, aby videla na celú miestnosť a rozhliadla sa s očakávaním, že sa vrátil Tony. Ale miestnosť bola prázdna. Bola tu len ona a jej John Doe na stole. Rachel usúdila, že jej horúčkou zmietaná myseľ sa s ňou začala neprijemne pohrávať, potriasla hlavou a vstala. No zľakla sa, keď si všimla, že sa jej mierne trasú nohy. Horúčka prudko stúpala. Mala pocit, že sa zapla pec a behom jedného úderu srdca jej telo prešlo z fázy upoteného chladu do fázy horenia.

Akési zašušťanie pritiahlo jej pozornosť opäť k vozíku. Bola jeho pravá ruka tam, kde bola, keď sa pozrela naposledy? Rachel by odprisahala, že keď preskúmala jeho ruku, položila ju dlaňou dole, teraz však bola dlaň otočená dohora, prsty uvoľnené.

Pohlľadom prešla od ruky k mužovej tvári a nad jeho výzorom sa zamračila. Muž zomrel s ohromeným výrazom v tvári a ten mu zostal aj po smrti. Teraz mal však v tvári niečo ako bolestivú grimasu. Alebo nemal? Možno sa jej to iba zdalo. *Musí sa jej to zdať.* Ten muž je predsa mŕtvy. Nehýbe rukou ani nemení výraz.

„Pracuješ na nočnej už príliš dlho,“ zašomrala si popod nos a pomaly podišla k stolu, aby si prezrela telo. Skutočnú pitvu urobia až ráno. Dnes večer bolo jej úlohou vybrať guľku a poslať ju na forenzné, preskúmať telo a nájsť identifikačné znaky, uistiť sa, že nemá žiadne ďalšie rany, potom ho označiť a dať do chladničky. To znamenalo, že musí odstrániť zvyšok oblečenia, aby mohla preskúmať aj spodnú časť tela. Ale na to, aby muža otočila a preskúmala aj jeho chrbát, potrebovala Tonyho pomoc.

Rachel uvažovala, že počká, kým sa nevráti, ale nakoniec sa rozhodla nečakať. Čím skôr odtiaľto vypadne a pôjde do postele, aby vyležala prechladnutie, tým lepšie. Najmúdrejšie bude urobiť čo najviac, kým sa objaví jej asistent. A to znamenalo rozstrihnúť nohavice. Rachel sa už naťahovala po nožniciach, keď si uvedomila, že ešte neskontrolovala, či muž nemá poranenia aj na hlave.

Pochybovala, že by ho strelili do hlavy. Na prvý pohľad nebolo nič vidno a bola si istá, že Fred a Dale by jej spomenuli, ak by bol zranený aj na hlave. Napriek ich tvrdeniu, že si mysleli, že mal pulz a stratili ho pri prevoze, muž podľa všetkého zomrel okamžite, keď mu guľka zasiahla srdce. Ale mohol si pri páde naraziť hlavu alebo mohla byť niekde inde rana, ktorá jednoducho nekrvácala.

Rachel nechala nožnice tam, kde boli a rýchlo prezrela mužovu hlavu. Mal krásne blond vlasy, najzdravšie, aké kedy videla. Želala si, aby jej vlastné červené kadere boli aspoň spoločne také zdravé. Nenašla však nič, dokonca ani malé odreniny. Jemne mu položila hlavu späť a presunula sa k jeho pásu. Znovu zobrala nožnice, otvorila a zatvorila ich, prezerala si opasok na jeho páse, ale nezačala strihať. Napodiv dosť váhala. Hoci od lekárskej fakulty nemala nikdy problém rozstrihnúť chlapovi nohavice, netušila, prečo práve teraz otáľa. Pohľadom sa vrátila k jeho hrudi.

Bože, bol naozaj dobre stavaný. Pravdepodobne mal rovnako svalnaté aj nohy, pomyslela si. Zahanbila sa však, keď si uvedomila, že je viac ako len trochu zvedavá a naozaj si ho chce obzrieť. *Asi preto váham*, zamyslela sa. Rachel nebola zvyknutá, že jej pri skúmaní subjektu schádzali na myseľ takéto myšlienky. Áno, vo všeobecnosti považovala svojich klientov skôr za subjekty ako za ľudí. Na tohto chlapa však myslela ako na osobu... akoby stále žil. Tá horúčka jej fakt nerobila dobre, zahrávala sa s jej mysl'ou.

Dokonca aj bledý a bez života bol John Doe atraktívny muž. Nevyzeral rovnako bledý a neživý ako jej bežná klientela. Vyzeral, akoby si len zdriemol.

Očami putovala naspäť k jeho tvári. Považovala ho za príťažlivého, čo bolo alarmujúce. Panebože, mŕtvy muž jej pripadá atraktívny, to je dosť zvrátené. Ale upokojovala sa tým, že je to len smutný obraz toho, aký suchopárny spoločenský život vedie. Randenie jej sťažoval dosť nešťastný

pracovný čas. Kým ostatní chodili von a zabávali sa, ona chodila do práce. Áno, nočné služby jej milostný život fakt komplikovali.

Dobre, ruku na srdce, nikdy nevedla nejako zvlášť vzrušujúci milostný život. Rachel sa vytiahla ešte pred pubertou a zostala vyššia ako všetky ostatné deti jej veku počas celej strednej. Vďaka tomu bola plachá a nesmelá, až vyrástla v akúsi čakanku. A nočné zmeny v márnici jej ťažkosti len zväčšili. Ale na druhej strane bola jej práca šikovní výhovorka, keď sa jej ľudia vypytovali na neexistujúci milostný život. Mohla z toho obviniť svoje zamestnanie.

Ide to s ňou však od desiatich k piatim, keď pokukuje po mŕtvolách a považuje ich za atraktívnych krásavcov. Pravdepodobne je len dobre, že sa snaží zbaviť nočných zmien. Ten čas s mŕtvymi osamote nemôže prospievať jej duševnému zdraviu.

Prinútila sa odtrhnúť oči od príliš peknej mŕtvoly, pohľadom prebehla nástroje, ktoré potrebovala na svoju prácu a znova žasla, že si vybrala práve toto povolanie. Odjakživa nenávidela všetko, čo malo niečo spoločné s doktormi a návštevami u lekára. Ihly boli jej nočnou morou a čo sa týkalo bolesti, bola najväčší zbabelec na svete.

Takže má prácu v márnici nemocnice, kde sú ihly a bolesť stálymi spoločníkmi. Rachel verila, že to bola podvedomá vzbura, pretože sa odmietala podrobiť strachu a dovoliť, aby ju brzdil.

Ešte raz sa pozrela na mužov hrudník a pristavila sa pri strelnej rane. Nezmenšila sa? Zadívala sa ňu, po chvíli zažmurkala, pretože sa jej zdalo, že hrudník pomaly stúpa a klesá.

„Klamú ma oči,“ zašepkala a prinútila sa odvrátiť pohľad. Zo srdca tohto chlapa predsa vytiahla guľku. Určite bol mŕtvy. A mŕtvi muži nedýchajú. Odhodlaná všetko rýchlo dokončiť, aby mohla telo šupnúť do chladničky a prestať si predstavovať všelijaké veci, sa znova zamerala na jeho nohavice. Jednu čepeľ nožníc strčila pod látku.

„Ospravedlňujem sa, že musím zničiť také dokonalé nohavice, ale...“ pokrčila plecami a začala strihať.

„Ale čo?“

Rachel pri tých slovách stuhla a prudko obrátila hlavu k tvári svojho najnovšieho host'a. Keď uvidela jeho oči – otvorené a hľadiace na ňu –

zajačala a odskočila. Ledva sa udržala na roztrasených nohách, iba silou vôle udržovala rovnováhu a s hrôzou civela pred seba. Mŕtvola jej uprený pohľad opätovala.

Rachel zatvorila oči a znova ich otvorila, ale ten chlap tam stále ležal a díval sa na ňu. „Toto nie je dobré.“

„Čo nie je dobré?“ spýtal sa so záujmom.

Mal slabý hlas. *Ale hej! Mŕtvy chlap musí mať slabý hlas. Šikovný trik,* pomyslela si a zdesene krútila hlavou.

„Čo nie je dobré?“ zopakoval svoju otázku o čosi dôraznejšie.

„Mám halucinácie,“ vysvetlila mu zdvorilo. Zaujali ju jeho oči. Rachel také nádherné oči nikdy nevidela. Boli nezvyčajne striebornomodré, presne také, ako si predstavovala. Doposiaľ nevidela oči s takým neobvyklým odtieňom. Vlastne, keby sa jej na to pýtali, povedala by, že je vedecky nemožné, aby mal niekto takýto odtieň očí.

V tej chvíli z nej opadol strach aj napätie. Nikdy predtým nevidela strieborné oči. Neexistovali. Predtým si predstavovala, že jeho oči môžu byť striebornomodré, a teraz si tiež predstavovala, že ich má otvorené a sú striebornomodré, uvažovala. Nepochybovala, že má halucinácie a že to všetko súvisí s jej raketovo stúpajúcou teplotou. Bože, musí byť až nebezpečne vysoká, keď ju takto ovplyvňuje, pomyslela si s vážnymi obavami.

Jej mŕtvola si sadla a znova pritiahla Rachelinu pozornosť. Musela si znova pripomenúť: „Je to halucinácia. Horúčka.“

John Doe na ňu prižmúril oči. „Máte horúčku? To to vysvetľuje.“

„Vysvetľuje čo?“ spýtala sa Rachel a zaškaredila sa, keď si uvedomila, že hovorí so svojou halucináciou. A to vlastne nie je o nič horšie, ako hovoriť s mŕtvymi ľuďmi, uvažovala, pretože to robila neustále. Navyše, mal naozaj pekný hlas, hlbší a jemný ako whisky. Pohárik whisky by jej padol, pomyslela si. Čaj, citrón, med a whisky.

Presne tak, horúci grog by ju nakopol a halucinácie zastavil hneď v zárodku. Alebo by sa jednoducho postaral, aby jej na nich už nezáležalo. Tak či onak, bolo by to v poriadku.

„Prečo nepristúpite ku mne?“

Rachel sa zahľadela na svoju mŕtvolu. Nedávalo to zmysel, ale kto povedal, že halucinácie musia dávať zmysel? Napriek tomu sa s ním snažila dohodnúť. „Prečo by som k vám mala pristúpiť? Nie ste skutočný. Ved’ ani nesesíte.“

„Nie?“

„Nie, len si predstavujem, že sedíte. V skutočnosti tam stále ležíte mŕtvy. Ja si len predstavujem, že sedíte a rozprávate sa so mnou.“

„Hmm.“ Zrazu sa usmial. A bol to pekný úsmev. „Ako to viete?“

„Pretože mŕtvi muži nesedia a nerozprávajú,“ vysvetľovala mu trpezlivo. „Prosím, teraz si ľahnite. Začína sa mi krútiť hlava.“

„Ale čo ak nie som mŕtvy?“

To ju na chvíľu zaskočilo, ale Rachel si hneď spomenula, že má horúčku a on vlastne vôbec nesiď. Rozhodla sa, že sama sebe dokáže, že má pravdu, vykročila dopredu a prudko vymrštila ruku. Čakala, že jej ruka iba preletí vzduchom. Namiesto toho narazila do tvrdej brady. Jej mŕtvola prekvapivo vykričala od bolesti, ale Rachel si to sotva všimla, pretože vykričala tiež a znova odskočila. Ruka ju po údere štipala, ale pri tom kriku ju to ani veľmi nezaujímalo. Jej mŕtvy muž sedel.

Miestnosť, ktorá sa chvíľami točila, sa náhle zastavila. Teraz začala tmavnúť.

Dočerta, omdlievam, uvedomila si s hrôzou a takmer ospravedlňujúco povedala svojej mŕtvole: „Nikdy neomdlievam. Naozaj.“

Etienne sledoval, ako vysoká ryšavka dopadla v mdlobách na podlahu, opatrne skĺzol zo studeného kovového stola a rozhlíadal sa. Bol v márníci. Pri tomto neradostnom zistení sa zaškľabil. Nebolo to práve miesto, kam by sa – za svojich tristo rokov života – snažil dostať. Striaslo ho.

Kľakol si na zem, aby prezrel ženu. Vo chvíli, keď sa sklonil a dotkol sa jej čela, začala sa s ním miestnosť točiť. Bol to dôsledok jeho oslabeného stavu. Stratil príliš veľa krvi; najskôr kvôli rane na hrudníku, potom kvôli jej hojeniu. Mal by ju čo najrýchlejšie nahradiť, ale nie krvou tejto ženy.

Zjavne bola chorá, čo znamenalo, že jej krv mu veľmi nepomôže. Čo najskôr bude musieť nájsť iný zdroj. Ale v tejto chvíli by mal svoje potreby a slabosť ignorovať najviac, ako sa bude dať. Boli veci, ktoré mali prednosť.

Etienne odhrnul vlasy zo ženinej tváre a všimol si, aká je bledá. Keď spadla, počul, ako si udrela hlavu o podlahu. Nebol prekvapený, keď na jej zátylku našiel hrču a ranu. Keď sa preberie, bude ju hlava poriadne bolieť, ale inak by mala byť v poriadku. Po tom, ako sa ubezpečil, že sa pád relatívne obišiel bez zranenia, sústredil sa na to, ako zabezpečiť, aby si nepamätala jeho príchod. Lebo táto spomienka v kombinácii s jeho zmiznutím z márnice mohla vyvolať najrôznejšie otázky, a to skutočne nepotreboval.

Etienne sa pokúšal preniknúť do jej mysle, zdala sa mu však zvlášť nepolapiteľná. Nedokázal preniknúť do jej myšlienok.

Zamračil sa. Takýto vývoj udalostí nečakal. Nikdy predtým sa s niečím podobným nestretol. Väčšina mysli bola preňho otvorenou knihou. Ťažkosti má určite preto, že je taký slabý, rozhodol sa.

Ženina horúčka skombinovaná s ranou na hlave by ju mali presvedčiť, že mala halucinácie. Sama predsa vyhlasovala, že sú to halucinácie, a to bola ešte pri vedomí, to by hádam mohlo stačiť.

Keď jej Etienne položil hlavu späť na podlahu, mal na prstoch krv. Zaváhal a potom si priložil prsty k nosu. Privoňal k sladkej vôni, olizol a znova sa zamračil. Táto žena potrebovala vitamíny alebo niečo podobné, nemala ďaleko od anémie. Ale možno je to len dôsledok jej choroby.

Napriek tomu očami vyhládal jej krk. Bol *taký* hladný. Etienne bojoval s pokušením zahryznúť sa. Potreboval krv, ale nepomohlo by mu, ak by si ju vzal od niekoho, kto bol chorý. A táto žena určite *je* chorá. Jej pokožka mu horela pod chladnou rukou, tvár jej zrumenela krvou, ktorá sa snažila priblížiť k povrchu, aby sa ochladila. Jej vôňa ho dohánala k šialenstvu, útroby mu zvierali krčie od hladu. Jeho telo sa nestaralo, že je ryšavka chorá a jej krv mu veľmi nepomôže. Cítilo krv a chcelo ju.

Potlačil základný inštinkt, pomaly sa vystrel a zachytil sa o okraj pitevného stola, na ktorom predtým ležal. Snažil sa udržať rovnováhu, ale miestnosť okolo neho sa znova začala krútiť. Čakal, kým jeho nohy

nadobudnú trocha sily, keď sa za ním zrazu otvorili dvere. Etienne pomaly otočil hlavu k mužovi, ktorý vošiel a zostal stáť ako zamrznutý.

„Kto...?“ mužov pohľad sklúzol z Etienna na ženu na podlahe, potom sa vrátil späť a skúmavo prešiel po Etienneovej nahej, zakrvavenej hrudi. „Ach, človeče!“

Etienna pobavilo, ako sa chlap divoko rozhliadol okolo seba, nakoniec však natiahol pred seba ruku s kávou, ktorú priniesol, akoby ho tá horúca tekutina mohla zadržať. „Čo ste urobili Rach? Čo tu vlastne robíte?“

„Rach?“ Etienne sa pozrel na ženu na podlahe. *Rach*. Určite je to skratka pre Rachel. Pekné meno pre peknú dámu. Veľmi chorú dámu, podľa toho, čo zatiaľ videl. Tá žena by mala ležať doma v posteli. Otočil sa k prišielcovi.

„Aj vy ste chorý?“

„Chorý?“ Muž sa trochu vystrel a v tvári sa mu zračil zmätok. Očividne to bolo to posledné, čo by čakal. Bol taký prekvapený, že automaticky odpovedal: „Nie.“

Etienne prikývol. „Dobre, poďte sem.“

„Ja...“ Muž sa práve chystal odmietnuť, no ústa mu doslova zamrzli. Spustil ruky a pomaličky vykročil dopredu, ako ho nútila nejaká sila. Samozrejme, že ho nútila. V jednej ruke ešte stále držal pomarančový džús a v druhej, zvesenej pri boku, zvieral kávu. Pomaly kráčal dopredu, až kým sa nezastavil pred Etiennom.

„Potrebujem trocha vašej krvi. Potrebujem veľa krvi, ale vezmem si len trochu,“ vysvetľoval Etienne, akoby na tom záležalo, alebo čakal, že mu to dovoľí. Muž len ticho a nehybne stál s mierne zastretým pohľadom.

Etienne váhal. Už dlho nikoho neuhryzol, vlastne to boli roky. Jeho ľudia to odsudzovali, pretože existujú krvné banky, pre nich niečo ako reštaurácie s rýchlym občerstvením. Napriek tomu bol v núdzovej situácii. Stratil veľa krvi a bol veľmi slabý. Potreboval sa nakrímiť, aby sa uzdravil natolko, aby sa odtiaľto dostal domov.

Ospravedlňujúco sa pozrel na svoju obeť, potom jej položil ruku na zátylok, hlavu mierne zaklonil a odhalil hrdlo. Muž stuhol, tichučko zaprotestoval, keď mu Etienneove zuby prepichli pokožku, potom sa so stonaním uvoľnil a Etienne začal piť. Krv bola teplá a výživná. Bola oveľa

chutnejšia ako studená krv z vrecúška, na ktorú si zvykol. Etienneovi to pripomenulo minulé časy, a tak sa napil o čosi viac, ako pôvodne chcel. Až keď jeho darca trochu ochabol, prinútil sa prestať.

Mladíka takmer nežne posadil na stoličku vedľa ženy, ktorá ešte stále ležala na podlahe, skontroloval ho, aby sa presvedčil, že mu nevzal príliš veľa krvi a nespôsobil nejaké trvalé poškodenie.

S úľavou zistil, že tlkot srdca má stabilný a silný, vyčistil mu pamäť a vystrel sa, keď vtom pohľadom zachytil nádobku na stole. Okamžite spoznal, že je v nej guľka. Podvedome si rukou prešiel po hrudi a našiel hojacu sa ranu. Potom siahol po nádobe, aby si prečítal, čo je napísané na štítku. Bola to guľka, ktorá mu zastavila srdce. Keď ju žena vybrala, dala jeho telu šancu, aby sa uzdravilo. Ak by to neurobila, ešte stále by ležal na stole. Tá guľka bola dôkazom jeho existencie, nemohla tu zostať.

Etienne ju vložil do vrecka a rýchlo prehl'adal miestnosť. Našiel papiere od záchranárov a uvedomil si, že ich musí pohľadať, vymazať im spomienky a vziať im zvyšné záznamy. Predpokladal, že sa bude musieť postarať aj o policajné správy a ďalšie veci. Je toho viac, ako by sa mu páčilo, takže bude potrebovať pomoc. Vystrúhal grimasu. Musí zapojiť Bastiena, čo znamená, že to zistí aj rodina, ale nemal veľmi na výber. Tento incident musí byť odstránený z verejnej pamäte tak, aby nevznikali žiadne otázky.

Nedalo sa nič robiť, Etienne pozbieral kusy svojej rozstrihanej košele a saka a ešte raz rýchlo prezrel pitevňu, aby sa uistil, že tam po ňom nič nezostalo. Potom si požičal jeden z laboratórnych plášťov, ktoré viseli pri dverách. Rýchlo si ho obliekol, našiel vrece na odpadky, nahádzal doň zničené oblečenie aj guľku a z márníce rýchlo odišiel.

Musí zavolať Bastienovi, nech mu pomôže upratať zvyšok tohto neporiadku. Etienne len dúfal, že svojho staršieho brata presvedčí, aby o tom nepovedal ich matke. Marguerite by dostala záchvat, keby sa k nej niečo z toho donieslo. Etienne opúšťal podzemné priestory nemocnice s trpkým výrazom na tvári. Neznášal zlyhanie v akejkol'vek podobe.

Druhá kapitola

„Bolo to depresívne,“ poznamenal Etienne, keď viedol zvyšok spoločnosti preplnenou uličkou von z divadla.

„Mala to byť komédia,“ ospravedlnila sa Marguerite. „Tak to aspoň písali.“

„No, netrafili sa,“ povedal Etienne a potľapkal Bastiena po chrbte. „Aj tak všetko najlepšie k narodeninám, braček.“

„Ďakujem.“ Nezdalo sa, že by bol Bastien nadšený, ale Etienne mu to nemal za zlé. Po štyristo rokoch je oslava narodenín otravná. Dopekla, Etienne by najradšej deň svojho narodenia prešiel bez povšimnutia a nie s fanfárami, a to mal iba tristo rokov, ale vedel, že nebude mať viac šťastia ako Bastien a narodeninovej oslave sa nevyhne. Ich matka trvala na tom, aby každý z nich oslavoval bez ohľadu na to, koľko majú rokov. Marguerite Argeneau milovala svoje deti. Bola rada, že sa narodili a bola presvedčená, že život sa má oslavovať.

Etienne vedel, že by sa mal tešiť, že na to matka nezabúda. Bolo dobré mať rodinu.

„Ach, drahý, prší,“ povedala Marguerite, keď sa pripojili k tlačnici pod markízou pred divadlom. Divákom sa očividne nechcelo ísť von do dažďa.

„Hmm,“ Etienne sa obzeral po ulici. Pohľadom bez záujmu blúdil po vozidlách, ktoré išli pomaly okolo, keď sa mu oko zrazu zastavilo na aute zaparkovanom cez cestu.

Zasiahlo ho to ako blesk. Vyzeralo ako auto, ktorým ho zrazil Pudge. K incidentu došlo niekoľko týždňov pred streľbou, Etienne však odkráčal takmer okamžite, len čo si jeho telo opravilo zlomenú stehennú kosť a rozbitú lebku. Našťastie nikto nevidel ani útok, ani jeho spontánne uzdravenie.

Auto, ktoré sledoval, naštartovalo, rozsvietili sa svetlá a zaradilo sa do premávky. Etienne sa práve začínal uvoľňovať, keď sa ho matka spýtala: „Bol to on?“

Okamžite spozornel. Vedela všetko; od tej streľby sa trápila pre situáciu s Pudgeom. Keď sa ho už po niekoľký raz spýtali, ako to chce riešiť, bol Etienne nútený priznať, že nevie, ako sa s ním má vysporiadať.

Pokúsil sa matku upokojiť sľubom, že bude opatrnejší a že to všetko bolo vlastne zábavné. Neprijala to veľmi dobre.

„Nie, som si istý, že to nebol on,“ upokojoval ju a pokúsil sa vyhnúť ďalším otázkam tým, že povedal: „Vy dvaja počkajte tu a ja pristavím auto.“

Odišiel skôr, ako sa mohli začať hádať. Divadlo, do ktorého chodievali, nemalo parkovisko s obsluhou, ale mal šťastie, pretože našiel voľné miesto len pol bloka odtiaľ. V tejto chvíli bol Etienne vďačný, že unikol prednáške, aj keď musel ísť po auto v hustom daždi. Kývol parkovacej obsluhu, keď prechádzal okolo búdky a ponáhlal sa k svojmu autu. Cestou stlačil tlačidlo na diaľkovom ovládači, aby si odomkol dvere. Potom stlačil druhé tlačidlo, ktoré mu naštartovalo auto. Bola to skvelá vecička, ktorú si len pred týždňom nainštaloval v rámci prípravy na nadchádzajúcu zimu. Zimy v Kanade bývali mrazivé a nebolo nič nepríjemnejšie, ako sadnúť si do ľadového auta.

Bol kúsok od auta, keď ho naštartoval. Už siahla po kľúčke dverí, keď motor ožil, a práve to ho zachránilo. Ak by už sedel vnútri, výbuch, ktorý otriasol vozidlom, by neprežil. V okamihu ho zachytila červená horúca vlna, zdvihla ho do vzduchu a vymrštila niekoľko metrov dozadu. Etienne cítil spálené mäso a premkla ho bolesť, potom už necítil a nevidel nič...

„Hej, si späť!“

Rachel zdvihla oči od hory papierov, nad ktorou sedela, aby dobehla zameškané, a usmiala sa na Freda a Dala, ktorí do nemocničnej pitevne tlačili vozík na mŕtvoly. Bol to jej prvý deň v práci po tom, čo bola taká chorá, že v robote omdlela. Keď sa prebrala, kľáčal pri nej Tony. Bol slabý a bledý a tvrdil, že od nej asi chytil chrípku, pretože sa tiež necítil dobre.

Rachel si na to, ako odpadla, veľmi nepamätala. Mala iba nejasnú spomienku, že Dale a Fred niekoho priviezli, ale keď sa prebrala, neboli tam žiadne nové telá. Bola si istá, že to bola iba halucinácia, ktorú vyvolala

horúčka. Preto sa rozhodla, že potrebuje posteľ a do služby zavolała náhradu. Spýtala sa aj Tonyho, či nemá zohnať niekoho, kto ho vystrieda, ale ten sa po chvíli cítil lepšie a trval na tom, že zostane v práci.

Rachel sa týždeň cítila pod psa a mala tie najpodivnejšie sny.

Boli plné pekných mŕtvol so striebornými očami, ktoré sedeli na pitevných stoloch a rozprávali sa s ňou. Sny prestali, keď sa začala cítiť lepšie. Odkedy robila v nemocničnej márníci, po prvý raz sa potešila nočnej zmene. Bola rada, že je znova v práci. Rachel bola ranné vtáča a nočné zo srdca neznášala. Mala rada denné svetlo. Keď pracovala celú noc, prespala celý deň a trpela náladovosťou. Pred nočnou totiž nedokázala zaspať a po zmene sa vyčerpaná dotiahla domov, aby sa dospala. Ale bol to prerušovaný spánok, neoddýchla si počas neho. Zúfalo dúfala, že ju preradia na denné, dokonca požiadala o pozíciu asistentky hlavného koronera v nádeji, že sa jej to podarí.

„Počul som, že si bola chorá. Ale toto nie je práve darček na privítanie. Prepáč,“ povedal Dale, keď Rachel pristavila stolík na kolieskach vedľa ich nosidiel.

„Čo to tu máme?“ spýtala sa zvedavo.

„Oškvarok.“ Fred zdvihol plachtu a ukázal jej spálené zvyšky ohorenej obete.

„Požiar domu?“ zatvárila sa znechutene.

„Výbuch. Schyťal to pri výbuchu auta,“ odpovedal Dale.

„Presne tak.“ Fred sa pozrel na telo a pokrútil hlavou. „Zvláštne bolo, že sme zachytili tlkot srdca. Keď sme ho dostali do sanitky, už tam žiadny nebol. Na polceste sa znova objavil, potom zasa nič. Ten chlap sa nemohol rozhodnúť, či je mŕtvy, alebo nie. Doktor ho vyhlásil za mŕtveho, až keď sme ho dostali sem.“

Rachel si zvedavo obzrela mŕtvolu a vzala si papiere, ktoré držal Dale. „Kde je Tony?“ spýtal sa, keď sledoval, ako podpisuje potrebné dokumenty.

„Nie je tu, je chorý.“

„Chyťil chrípku od teba, však?“ zasmial sa Fred.

„Nie odo mňa, ale od tej svojej sestričky.“ Rachel sledovala, ako presúvajú telo z nosidiel na stôl a podala im papiere.

„Tak som počul, že tu už v noci nebudeme mať tvoju usmievavú tvár,“ povedal Dale a vzal si podložku s papiermi. „Gratulujem.“

„Gratuluješ?“ Rachel naňho uprela prázdny pohľad.

„K miestu asistentky koronera. Tony nám to povedal, keď sme tu boli naposledy.“

Rachel spadla sánka. „Čože?“

Fred a Dale si vymenili pohľady, ale bol to Fred, kto konečne povedal: „Eh... Tony hovoril, že ti to Bob povie hneď, ako sa vrátiš do práce. Povedal ti to, nie?“

Rachel na nich neveriaco pozerala. Bob bol Robert Clayton. Koroner. Pracoval na denných zmenách, ale často sa zastavil aj na nočných, aby im dal pokyny alebo vzal výsledky a reporty. Dnes večer tam však nebol. „Jenny mi povedala, že dnes volal, že je chorý. Teraz je na rade s chrípkou on.“

„Ajaj, zastrel' nás, pokazili sme prekvapenie.“

Rachel iba civela, ale ústa sa jej nakoniec roztiahli do širokého úsmevu. Dostala prácu asistentky koronera! Čoskoro sa zbaví nočných. Dostala to miesto! „Chlapci!“ Takmer vyskočila od radosti, ale zaváhala a opatrne sa spýtala: „Nie je to vtip, však? Neľaháte ma za nos?“

Obaja muži pokrútili hlavami a tvárili sa skrúšene. „Nie, dostala si tú prácu. Snaž sa vyzeráť prekvapene, keď ti to Bob oznámi. Nechceme dostať Tonyho do problémov.“

Dale zavrčal, keď sa mu hodila na hrud'. Objala ho najsilnejšie, ako len vládala a šťastne sa smiala. „Dostala som to miesto. Ďakujem, ďakujem, že ste mi to povedali. Človeče, to je skvelá správa! Už žiadne nočné. Už sa nebudem pokúšať zaspáť pri susedovom kosení trávniku. Už budem môcť ísť von s priateľmi. To je skvelé!“

„Takže si šťastná?“ Fred sa zasmial, keď pustila Dale a objala aj jeho.

„Ach, ani si len nevieš predstaviť ako veľmi,“ povedala blažene. „Absolútne neznášam nočné.“

„Bude nám chýbať tvoja usmievavá tvár,“ usmial sa Dale. „Ale som rád, že si šťastná.“

„Aj ja, len sa nezabudni tváriť prekvapene, keď ti to Bob povie,“ Fred ju potľapkal po pleci a pozrel na Dala. „Mali by sme sa vrátiť do práce.“

Rachel s úsmevom sledovala, ako odchádzajú, potom sa obrátila k pitevnému stolu a preskúmala svojho najnovšieho host'a. Mala by odstrániť, čo sa dá, aby nezničila dôkazy, označiť ho a presunúť do chladničky. Ale nemohla to urobiť sama, pri manipulácii s telom bude potrebovať pomoc. Hodinky ukazovali takmer polnoc. Čoskoro by mala prísť Beth, ktorá pracovala na čiastočný úväzok a zaskakovala, keď bol niekto chorý. Zvyčajne bola Beth najspoľahlivejšia zo všetkých, prichádzala skôr a ak bolo treba, ochotne potiahla aj dlhšie. Dnes jej však osud nadelil problémy s autom, volala Rachel, že bude meškať. Musela teda počkať, kým ju vyzdvihne priateľ a privezie do práce.

Rachel predpokladala, že príde tak do pol hodiny. Keď už tu bude Beth, pomôže jej s vyzlečením tela, ale dovtedy by sa Rachel mohla pokúsiť zistiť, či nemá pri sebe niečo nedotknuté ohňom a označiť ho. Pozrela sa na toho nešťastníka... a zarazila sa. Nezdalo sa, že je v takom zlom stave, ako sa jej pôvodne zdalo. V skutočnosti vyzeral *oveľa* lepšie. Keď ho videla po prvý raz, vyzeralo to, že je telo takmer celé spálené, len s malým množstvom zachovanej pokožky. Teraz mala pocit, že časť spáleniny zmizla. Rachel si uvedomovala, že sa zuhoľnatená vrstva odlupuje, časť z nej ležala na kovovej doske stola. Natiahla ruku a prešla ňou po ohorenej tvári, fascinovalo ju, že spálená koža sa odlupovala a pod ňou sa ukazovali zdravé miesta. Nikdy nič podobné nevidela. Zhadzoval sčerneté pripálené mäso ako had zhadzuje kožu.

Vystrela sa a civela naňho, jej tep sa zrýchlil. Čo sa to deje? A dialo sa vôbec to, čo si myslela, že sa deje? Možno z neho neopadávalo zuhoľnatené mäso, možno na ňom zostali nejaké sadze po výbuchu. Možno nebol tak veľmi popálený, ako vyzeral. Vedela, že je to hlúpe, veď Dale a Fred boli vynikajúci záchranári. Napriek tomu mužovi na zápästí hľadala pulz. Pod prstami cítila zuhoľnatené mäso, bála sa, že tak nič nezistí, preto sa naklonila, aby pritlačila ucho k jeho hrudníku. Spočiatku jej pripadalo hlúpe, že hľadá život v mŕtvom mužovi, ale potom začula tlkot. Rachel sa užasnuto vystrela a znova sa naklonila. V uchu bolo dlho ticho, potom však prišiel úder.